

Fővárosi Ítéletábra
22.Gf...../2014/13.

A Fővárosi Ítéletábra

a **(felszámoló neve) (felszámoló címe)** felszámoló által képviselt
(felperes neve) „f. a.” (felperes címe) felperesnek

a Kussinszky és Juhász Ügyvédi Iroda **(címe)** által képviselt
Budapest Főváros XIV. Kerület Zugló Önkormányzata (alperes címe) alperesellen

tulajdonjog megállapítása és ingókiadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma által 2014. február 20. napján hozott 25.G...../2013/9. sorszámú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 158.750,- (százötvennyolcezer-hétszázötven) Ft másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 2.500.000,- (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 317.500,- Ft perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 1.500.000,- Ft kereseti illetéket.

Indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes, mint vállalkozó és a perben nem álló **(társaság neve1)**., mint megrendelő 2012. július 9. napján vállalkozási szerződést kötöttek az alperes tulajdonát képező **(ingatlan címe1)** szám alatt található "... Bölcsőde"elnevezésű ingatlan építészeti, gépészeti és villamossági felújítására. A vállalkozási szerződés 16. pontja szerint a felhasznált anyagok a pénzügyi kifizetésig a felperes tulajdonát képezik. A felperes a szerződés teljesítése során jelentős mennyiségű és értékű anyagot épített be a perbeli ingatlanba, melyek leszerelése a bölcsőde használhatóságát számottevően csökkentené. A **(társaság neve1)**. a felperes által elvégzett munkát 2012. november 15. napján átvette, és elfogadta a felperes teljesítését, egyben nyilatkozott arról, hogy a felperes bruttó 48.540.319,- Ft vállalkozói díjra jogosult. A díjat a felperesnek határidőre nem fizette meg, ezért a felperes 2013. június 20. napján kelt levelével felszólította az alperest a beépített anyagok kiadására. Az alperes a 2013. július 7. napján kelt

válaszlevelében tájékoztatta a felperest azon álláspontjáról, hogy a beépített anyagok osztják a perbeli ingatlan jogi sorsát, így azok kiadása iránti kérelem nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes által a beépített anyagokra vonatkozó tulajdonjoga megállapítása és azok oly módon történő kiadása iránti kereseti kérelmét, hogy az anyagokat saját maga leszerelhesse, a korábban hatályban volt 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 95. § (1) bekezdésére, és a Pp. 123. §-ára figyelemmel bírálta el.

Rögzítette, hogy a felperes a per tárgyalásán előadta, hogy a kiadni kért ingóságok leszerelése esetén a perbeli ingatlan használhatósága számottevően csökkenne, az elveszítené a bölcsőde funkcióját, és az alperes ezzel egyezően állította az ingóságok alkotórészi jellegét.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 163. § (2) bekezdése értelmében a felek egyező előadása folytán megállapította, hogy a perbeli ingóságok beépítéssel a perbeli ingatlan alkotórészévé váltak, így az alperes tulajdonjoga a Ptk. 95. § (1) bekezdése értelmében azokra is kiterjed az ingatlan tulajdonosaként. A felperes tulajdonszerzése alapjaként hivatkozott szerződéses rendelkezés a Ptk. 95. § (1) bekezdésében szabályozott kogens jogszabályba ütközik. Ekként alperesi tulajdonát képező ingóságokat felperes részére kiadni nem köteles.

A megállapítási kereset körében kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a tulajdonjoga fennállása esetén teljesítést, ingókiadást követelhetne, így a keresetben kért megállapítás nem felel meg a Pp. 123. §-ban foglalt azon feltételnek, mely szerint csak abban az esetben van helye megállapításnak, ha a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejártának hiányában, vagy más okból a felperes teljesítést nem követelhet.

Az elsőfokú bíróság a kereset elutasítására figyelemmel szükségtelennek tartotta a perbeli építkezésen dolgozók tanúkenti kihallgatását, valamint az alperes által megjelölt egyéb tanúk meghallgatását is.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróság új határozat hozatalára utasítása iránt. Előadta, hogy amennyiben a kiadni kért ingóságok közül nem valamennyit szerelnék le, akkor az ingatlan használhatósága nem csökkenne számottevően, így azok egy részének kiadására kellett volna kötelezni az alperest.

Állította, hogy figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság az alperes rosszhiszeműségét, az erre vonatkozó felperesi bizonyítási indítványokat pedig elutasította.

Figyelmen kívül hagyta szintén, hogy az ügylettel kapcsolatban ismeretlen tettes ellen büntetőeljárás van folyamatban, mely eljárásban alperes és más személyek tényleges ügyleti szándékát vizsgálják. Hivatkozott még Magyarország Alaptörvényének 28. Cikkelyére.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltség viselésére való kötelezését kérte. Hangsúlyozta, hogy a perbeli ingóságok alkotórészi jellegét a peres felek egybehangzóan állították a per során, ezért a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján nem szükséges ezen tény további bizonyítása. Kiemelte, hogy a felperes korábban nem hivatkozott arra, hogy egyes ingóságok leszerelése nem veszélyezteti az ingatlan használhatóságát, és ezért ennek figyelmen kívül hagyását kérte a másodfokú bíróságtól.

Hangsúlyozta, hogy a felperes kereseti kérelme egyértelműen a Ptk. 123. § szerinti megállapítási kereset volt. Amennyiben pedig a felperes egyes ingóságok kiadását kérte volna, kereseti kérelmét módosítania kellett volna. Azonban ezen ingóságok körét még a fellebbezésében sem jelölte meg.

Kiemelte, hogy az alperes rosszhiszeműségére a felperes csak hivatkozott az elsőfokú eljárásban, de állítását nem támasztotta alá. Hangsúlyozta, hogy ezzel szemben jóhiszeműsége az építkezések végéig fennállt, a kifizetések eszközlése során is jóhiszeműen, a jogszabály által kötelezővé tett együttműködési kötelezettségen felül próbálta megoldani az általa ismert szubalvállalkozók oldaláról felmerült nehézségeket.

A másodfokú bíróság teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak - figyelemmel a Pp. 228. § (4) bekezdésére - nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett része.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság érdemi döntésével, és annak jogi indokaival is, ezért ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően, csupán utalva helyes indokaira, azok megismétlése nélkül hagyta helyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság ezért kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli ki a következőket.

A peres felek között szerződéses jogviszony nem állt fenn. A felperes nem az alperessel, hanem a **(társaság neve1)**-vel kötött vállalkozási (építési) szerződésnek nevezett jogügyletet. Ilyen módon az alperestől olyan szerződéses nyilatkozat, amellyel tudomásul vette volna a felperes és a **(társaság neve1)**. közötti szerződés 16. pontjában foglaltakat, mely szerint a felhasznált anyagok a pénzügyi kifizetésig a vállalkozó tulajdonát képezik, nem áll rendelkezésre. A felperes és az alperes viszonylatában így az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a dologi jogi szabályok az irányadók, amelyek szerint a tulajdonjog kiterjed mindarra, amely a dologgal olyképpen van tartósan egyesítve, hogy az elválasztással a dolog, vagy az elválasztott része elpusztulna, illetőleg az elválasztással értéke, vagy használhatósága számottevően csökkenne (alkotórész).

A felperes az elsőfokú tárgyaláson maga is elismerte azt, hogy az általa kiadni kért ingók ilyen jellegűek, ebből pedig az következik, hogy az alperes alkotórészi minőségük miatt azok tulajdonjogát megszerezte a Ptk. 95. § (1) bekezdése értelmében. Ebből a szempontból közömbös a felperes és a **(társaság neve1)**. közötti szerződés hivatkozott rendelkezése.

Az elsőfokú bíróság helyállóan mutatott rá arra is, hogy a Pp. 123. §-a alapján külön megállapítási kereset csak abban az esetben indítható, hogy ha a marasztalás követelhetősége valamilyen okból a felperes részéről kizárt. Márpedig a felperes maga is ingó kiadását igényelte másik kereseti kérelemként, ezért a külön ítéleti megállapítás szükségtelen és indokolatlan.

A felperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetében a keresetlevél mellékletében felsorolt valamennyi ingó kiadását igényelte az alperestől, így az elsőfokú bíróságnak a kereset egészéről kellett döntenie. Nem volt eljárásjogi lehetősége arra, hogy a megjelölt ingók közül egyeseket kiemelve, azok kiadását rendelje el valamilyen okból. A felperes maga sem jelölte meg az elsőfokú eljárásban, de még fellebbezésében sem, hogy álláspontja szerint mely ingók lennének a listából azok, amelyek kiadása a Ptk. hivatkozott 95. § (1) bekezdése alapján olyannak lenne tekinthető, amely az ingatlan értékét, vagy használhatóságát nem csökkentené számottevően. Így ezt a másodfokú eljárásban sem kellett vizsgálni.

A jelen perben tulajdonjogi kérdéseket kellett vizsgálni, a jogvitára a 2013. évi CLXXVII. törvény 41. § és 50. § (1) bekezdése folytán irányadó 1959. évi IV. törvény (Ptk.) rendelkezései alapján. A

döntés alapjául szolgáló Ptk. 95. § (1) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz, az további értelmezésre nem szorul, így a felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében Magyarország Alaptörvénye 28. Cikkelyére.

A jelen pernek nem előkérdése a felperes által hivatkozott, de meg nem jelölt tárgyban folyó büntetőeljárás, és minthogy az alperes és a felperes között szerződéses jogviszony nem áll fenn, közömbös, hogy abban esetlegesen az alperesnek más céggel szembeni ügyleti akaratát vizsgálják-e, és ez milyen eredménnyel zárul. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy a jelen perben a dologi jogi rendelkezések az irányadók, alperes rosszhiszeműségét nem kell vizsgálni, ezért a felperes erre irányuló bizonyítási indítványait alappal mellőzte, és hozott döntést az ügyben.

Eredménytelen fellebbezésére tekintettel a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint nem igényelheti másodfokú költségei megtérítését az alperestől, és köteles megfizetni az alperes másodfokú perköltségét.

A másodfokú bíróság az alperes fellebbezési eljárásban felmerült perköltségét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a fellebbezett érték, és a ténylegesen kifejtett tevékenység figyelembevételével - állapította meg, a 4/A. § szerint áfával növelt összegben.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről pedig - tekintettel az 1990.évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint rendelkezett.

Budapest, 2015. szeptember 24.

dr. Csepinszky Andrea s. k.
a tanács elnöke

dr. Pávlisz Beatrix Hajnalka s. k. **. Klicsuné dr. Sólyom**
előadó bíró **Livia s. k. bíró**

A kiadmány hitelül: